

Un capvespre a París. Devia ser un any després de reinaugurar el Cinéma Paradis, i dos dies exactes després que hagués besat la noia amb l'abric vermell i estigués ansiós esperant la nostra propera trobada. Llavors va passar una cosa increïble. Una cosa que va capgirar la meva vida i que va convertir el meu petit cinema en un lloc màgic: un lloc on es trobaven enyorances i records, un lloc on de sobte els somnis esdevenien realitat.

D'un moment a l'altre jo havia passat a ser part d'una història tan bonica que ni tan sols el cinema l'hauria pogut inventar. Jo, Alain Bonnard, em veia apartat de la meva òrbita habitual i catapultat cap a l'aventura més gran de la meva vida.

«Tu ets un home de la perifèria, un observador que prefereix quedar-se al marge de l'acció —m'havia dit en Robert una vegada—. Però no té importància».

En Robert és, en primera instància, amic meu. En segona instància, és un astrofísic que es dedica a alterar els nervis al seu voltant aplicant les lleis de l'astrofísica a les coses de la vida quotidiana.

I de cop jo ja no era un observador, sinó que estava ben bé al mig d'aquest succés turbulent, inesperat i pertorbador que em va deixar sense alè i, de vegades, quasi em va fer perdre la raó. El destí em feia un regal, jo l'havia acceptat embriagat i això gairebé em costa perdre la dona que estimava.

Aquell vespre, però, després de sortir al carrer humit de pluja on s'emmirallava la llum d'un fanal, jo encara no m'imaginava res de tot això.

I tampoc sabia que el Cinéma Paradis tenia la clau d'un misteri del qual dependria tota la meua felicitat.

Vaig abaixar la persiana per tancar, em vaig estirar i vaig respirar fondo. La pluja havia parat, només queien quatre gotes. Em vaig apujar el coll de la jaqueta i em disposava a marxar. Llavors vaig veure que un home baixet i prim amb gavardina, acompanyat d'una dona rossa, es mirava interessat el cinema des de la penombra.

—Hola —em va dir amb un accent americà inconfusible—. Vostè és el propietari d'aquest cinema? *Great film by the way*.* —Va assenyalar la vitrina, el cartell en blanc i negre de *The Artist*, l'antiquat silenci de la qual havia descollocat els habitants del Nou Món.

Vaig assentir fugaçment, fent-me a la idea que en qualsevol moment em donaria una càmera perquè li fes una foto amb la seva dona davant del cinema. El meu cinema no era potser el més vell de París, però sí encara un dels envellutats i, tristament, amenaçat de tancar. Però llavors aquell home baixet se'm va acostar i em va dirigir una mirada amistosa a través de les seves ulleres de carei.

* «Bona pel·lícula, per cert». (N. del T.)

De cop em va semblar que el coneixia, però no podia dir de què.

—Ens agradaria molt poder xerrar amb vostè, *monsieur*...

—Bonnard —vaig dir jo—, Alain Bonnard.

Em va allargar la mà i em va estrènyer la meva, cosa que em va deixar una mica confós.

—Perdoni, que ens coneixem?

—No, no, em penso que no. *Anyway... nice to meet you,* monsieur* Bonnard. Jo em dic...

—No deu ser pas parent d'*aquell* Bonnard? Del pintor?

La dona rossa havia sortit de la penombra i em mirava divertida amb els seus ulls blaus.

Jo havia vist aquella cara abans. Fins i tot diria que l'havia vista moltes vegades.

Encara van passar un parell de segons fins que hi vaig caure. I abans que l'americà de la gavardina beix acabés la seva frase ja sabia qui tenia al davant.

Ningú em podria retreure que en aquell moment fes uns ulls com unes taronges i que de la sorpresa em caiguessin les claus. Tota l'escena era —per dir-ho en les paraules del tímid llibreter de *Notting Hill*— bastant surrealista. Només el soroll de les claus caient estrepitosament a terra em va poder convèncer que allò estava passant. Tan increïble com semblava.

* «Encantat de coneixe'l, de tota manera». (*N. del T.*)